

højtærede Ministre, og jeg haaber med Henblik paa min Indledning, at den nye Regering, vi have faaet, vil blive til Gavn for vort Land. Jeg vil tillige tillade mig at haabe, at hvert enkelt af de ærede Medlemmer, som sidde her i Tinget, for hvem det i første Række gælder Samfundets Vel, i nogen Grad vil lægge den Bitterhed paa Hylden, som har givet sig Udslag i Debatten fra forskellige Sider og Steder, erindre, at Samfundets Vel er det første, og at personlig Bitterhed og politisk Had maa komme i anden Række. Der skal saa rigtignok vendes op og ned paa de Forhold, som hidtil have været gældende, men det kunde maaske lade sig gøre.

Sabroe: Den højtærede Justitsminister var saa venlig at rette en Anmodning til mig, nemlig den at sigte mit Stof. Jeg skal kvittere for denne Anmodning ved at bede den højtærede Justitsminister ogsaa sigte det Stof, han faar overleveret fra sine Embedsmænd. Lidt ny i Tjenesten er jo den højtærede Justitsminister, og man har derfor heller ikke Ret til, synes jeg, at forlange, at han skal være inde i alle de mange Sager, som han qua baade Justitsminister og Forsvarsminister kommer til at beskæftige sig med, straks ved sin Tiltræden. Jeg er ikke i nogen som helst Retning bleven retledet, med Hensyn til hvad der skulde være urigtigt af, hvad jeg er fremkommet med, specielt vedrørende Børnesagen, og jeg synes egentlig, at et Krav, en Rigsdagsmand maa stille, naar en Minister bebrejder ham, at han ikke har sigtet sit Stof tilstrækkeligt, er dette at faa paavist, hvad det er for Enkeltheder, som ere urigtige. Mindst af alt havde jeg for Resten ventet, at man nu paa dette Tidspunkt skulde komme fra de øverste Myndigheders Side og sige saadant noget. Jeg havde mindst af alt ventet det paa et Tidspunkt som dette, hvor det hverken kan være den højtærede Justitsminister eller de Herrer Embedsmænd, som jeg kritiserer, ubekendt, at der raader en alvorlig Skade indenfor vor offentlige Børneforsorg, og at man har ladet det bero i Tro og Tillid til de enkelte Personer, medens man fuldstændig har ladet haant om enhver Art af Undersøgelse.

Den højtærede Justitsministers Svar lærer mig eller rettere bestyrker mig i den Opfattelse, jeg altid har haft, at vor Børneforsorg ikke maa sortere under Justitsministeriet, men maa ind enten under Indenrigs- eller Kultusministeriet eller helst under begge. Som jeg sagde i mit Fore-

drag, jeg har ikke nogen Tillid til Jurister, jeg har overhovedet ikke nogen Tillid til Akademikere, de ere aandshovmodige, det gælder for mange af dem, ikke for dem alle — der er udmærkede, frisindede, tolerante Mænd iblandt. Men Aandshovmod og Følelsesløshed, hvor det drejer sig om almindelig Humanitet, svarer ikke til, hvad vi Læggfolk i Almindelighed ønske skal frem enten paa det ene eller det andet Omraade. Men sidst af alt tror jeg, Juristerne ere egnede til at føre den offentlige Børneforsorg frelst i Havn.

Jeg ved ikke, om det er Tilfældet, men det kunde se ud som en Tanke, at den højtærede Kultusminister stillede sig paa et noget andet Standpunkt end den højtærede Justitsminister, det var ganske vist ikke i selve Børnesagen, men i en Sag om en ung Mand, der var død som Rekrutovre i Odense. Men i øvrigt har jeg faaet bekræftet ved Samtale med den højtærede Kultusminister, at han stiller sig paa et udpræget, humanistisk Standpunkt, naar Talen er om Behandling af Børn. Og det er min Tro, at naar den Kommission, som den højtærede Justitsminister lovede at gøre Skridt til at faa nedsat, kommer til at arbejde og faar alt Materiale vedrørende hele denne Sag, vil den komme til at se paa Sagen lige som jeg, saaledes at hele vor Børneforsorg maa ind under Kultusministeriet. Der hører den hjemme, ikke under Justitsministeriet, det er ikke Romerretten eller den moderne Jurisprudens, som skal lægges til Grund for Behandlingen af værgeløse og forsømte Børn. Jeg har intet Haab til og ingen Tro til, at Juristerne for Fremtiden, saa lidt som de have vist det i Fortiden og Nutiden, skulle vise Vej frem, uførtalt denne Stands enkelte udmærkede Medlemmer. Jeg kunde nævne en Mand som f. Eks. Politimester Goll i Aarhus, der jo ved sine Studier netop over vanartede og vanskelige, saakaldte forbryderiske Dreng, har vist at staa i Rapport til den Humanitet, som den almindelige Lægmænd er i Besiddelse af. Det er min Tro, at hvis ikke Juristerne havde spillet den store Rolle, som de til Dato have spillet i denne Sag, saa vilde ærede Medlemmer, der tilhøre andre Partier, ikke i den Grad have faaet Prioritet i den efter min Opfattelse ret brutale Børneforsorg, som er bleven stadfæstet ved en Række af Forhør, der ere blevne afholdte saa her, saa der. Jeg haaber nu, at den Kommission, som der bliver gjort Skridt til at faa nedsat, maa tage hele